

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли да се тълкува член 9, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1891/2004 ⁽¹⁾ в смисъл, че е забранено на компетентната митническа служба или на компетентното митническо бюро да пристъпят към (съответно да делегират) съобщаването по смисъла на член 9, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1383/2003 ⁽²⁾ или инспектирането по смисъла на член 9, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1383/2003, докато заявлението за действие, подадено преди 1 юли 2004 година, не е придружено от декларацията, предвидена в член 6 от Регламент (ЕО) № 1383/2003? С други думи, представлява ли последната декларация формално изискване, за да породи действие заявлението за действие?
- 2) Следва ли да се тълкува член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1383/2003 в смисъл, че дава възможност на митническата администрация в Антверпен да представи на притежателя на марката шест проби от стоките, за да може да определи дали става въпрос за имитация на стоки или не, като се има предвид, че такова обявяване на проби не трябва да бъде приравнено нито на основното инспектиране по смисъла на член 9, параграф 3, алинея втора на Регламент (ЕО) № 1383/2003, в рамките на което е допустимо да се контролира подробно произхода и мястото, откъдето идват стоките, нито на основния технически анализ на взета проба по смисъла на член 9, параграф 3, последна алинея от Регламент (ЕО) № 1383/2003? При положителен отговор трябва ли това представяне да бъде извършено в срок от 3 работни дни, предвиден в член 4, параграф 1 от регламента?
- 3) Противоречи ли на Регламент (ЕО) № 1383/2003 това, че белгийските митнически служители предоставят информация, придобита в рамките на прилагането на регламента, с изключение на предвидените в регламента канали — в дадения случай се имат предвид член 9, параграф 2 и член 9, параграф 3, алинея първа от регламента — като например при разпит на свидетел, разпореден от белгийски съдилища или при предоставяне на документи?
- 4) Противоречи ли на Регламент (ЕО) № 1383/2003 това, че информацията, получена в резултат на прилагането на член 4, параграф 2 (вж. втори въпрос) и на член 9, параграфи 2 и 3, с изключение на информацията, посочена в член 9, параграф 3, алинея 1 на същия регламент или информацията, получена при разпит на свидетел, разпореден от белгийски съдия или при предоставяне на документи (вж. трети въпрос) се използва в рамките на друго производство, което няма за цел да установи имитацията на стоки, а например има за цел борбата срещу паралелния внос?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1891/2004 на Комисията от 21 октомври 2004 година за определяне на правилата за прилагане на Регламент (ЕО) № 1383/2003 на Съвета относно намесата на митническите органи по отношение на стоки, за които се подозира, че нарушават някои права върху интелектуалната собственост, както и относно мерките, които следва да се вземат по отношение на стоки, нарушаващи някои права върху интелектуалната собственост (ОВ L 328, 30.10.2004 г., стр. 16).

⁽²⁾ ОВ L 196, 2.8.2003 г., стр. 7.

Жалба, подадена на 6 март 2007 г. от Raiffeisen Zentralbank Österreich AG срещу решението на Първоинстанционния съд (втори състав), постановено на 14 декември 2006 г. по съединени дела T-259/02 до T-264/02 и T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich/Комисия на Европейските общности, относно дело T-259/02

(Дело C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (представители: адвокати S. Völcker и G. Terhorst)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- да се отмени решението на Първоинстанционния съд от 14 декември 2006 г. по съединени дела T-259/02 до T-264/02 и T-271/02 ⁽¹⁾, доколкото с него се отхвърля искът на банка RZB,
- да се отмени член 3 от Решение на Комисията от 11 юни 2002 г. (C2002) 2091 окончателен, доколкото той се отнася до банка RZB,
- при условията на евентуалност, да се намали размера на наложената с член 3 от оспорваното решение на Комисията глоба по преценка на Първоинстанционния съд,
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Според жалбоподателя, Първоинстанционният съд е нарушил член 81 ЕО, като е приел, че единствено поради факта, че редовните срещи на банките (die Bankengrunden) са засягали територията на дадена държава-членка, Комисията е имала право да счете, че последните могат да нарушат търговията между държавите-членки

Според него, Първоинстанционният съд неправомерно е квалифицирал редовните срещи на банките (die Bankengrunden) като „особено тежко нарушение“ по смисъла на Насоките за налагане на глоби. Той неправилно е приложил посочените в Насоките критерии относно тежестта на нарушението (естество на нарушението, конкретните последици върху пазара, големина на съответния географски пазар), не е взел предвид селективния подход на Комисията при налагане на санкции, и не е извършил изискваната от самия него преценка на всички аспекти на случая.

Първоинстанционният съд неправилно е включил в пазарния дял на RZB пазарните дялове на целия сектор на групата Raiffeisen. Той неправилно е ограничил критерия си до „явни“ случаи на неравноправно третиране спрямо други банки. Не е било налице необходимото правно основание за включване на целия пазарен дял на сектора на групата Raiffeisen.

Първоинстанционният съд е направил неправилна квалификация на сътрудничеството от страна на RZB. Той е приложил критерия „значителна добавена стойност“ в нарушение на забраната за обратно действие, не е зачел доброволния характер на различните прояви на сътрудничество на RZB, неправомерно е изхождал от разместване на доказателствена тежест относно значението на сътрудничеството, по недопустим начин е приел, че общото описание на фактическата обстановка не съставлява форма на сътрудничество, неправилно не е отчетел като проява на сътрудничество признанието на RZB относно противоречащия на конкуренцията характер на целта на споразуменията.

(¹) ОВ С 331, стр. 29.

Жалба, подадена на 6 март 2007 г. от Bank Austria Creditanstalt AG срещу решението на Първоинстанционния съд (втори състав), постановено на 14 декември 2006 г. по съединени дела T-259/02 до T-264/02 и T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG u.a./Комисия на Европейските общности, относно Решение T-260/02

(Дело С-135/07 P)

(2007/С 117/19)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Bank Austria Creditanstalt AG (представители: адвокати Dres. C. Zschocke и J. Beninca)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- да се отмени изцяло или частично Решението на Първоинстанционния съд от 14 декември 2006 г. по съединени дела T-259/02 до T-264/02 и T-271/02 (¹), относно дело T-260/02,
- да се отмени Решение на Комисията от 11 юни 2002 г. по преписка COMP/36.571, доколкото то засяга ВА-СА,
- при условията на евентуалност, да се намали съответно размера на определената от Комисията с решението, предмет на спора, глоба на ВА-СА,

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С жалбата си жалбоподателят цели отмяната на решението на Първоинстанционния съд от 14 декември 2006 г. В подкрепа на жалбата си той се позовава на множество пороци в мотивите, грешки в правото и нарушения на съдопроизводствените правила.

Жалбоподателят твърди, че оспорваното решение по неразбираем начин е потвърдило становището на Комисията, че редовните срещи на банките (die Bankenrunden) са имали отрицателни икономически последици. Оспорваното решение нарушава според жалбоподателя принципите на доказването, като неправилно тълкува изискванията относно икономическите експертизи за установяване на липсата на икономически последици. Въз основа на представеното експертно заключение не е следвало да бъдат взети предвид икономически последици при определяне на глобата.

Жалбоподателят счита, че оспорваното решение не е отчетло установените от европейските съдилища изисквания относно необходимостта размерът на глобата да бъде намален при смекчавачи обстоятелства. Поради тази грешка в правото с оспорваното решение не е коригирана допуснатата от Комисията при упражняване на правото ѝ на преценка грешка, състояща се в неотчитане на смекчавачия характер на участието на публично-правни служби в редовните срещи на банките (die Bankengunden) и доказаната информираност на обществеността за тях.

В посоченото от него трето правно основание жалбоподателят се позовава на необоснованост, нарушения на принципа на равно третиране, както и други грешки в правото и нарушения на съдопроизводствените правила в оспорваното решение във връзка с преценката на Комисията на проявите на сътрудничество на жалбоподателя.

Жалбоподателят посочва, че от самото начало е сътрудничил на Комисията при разследване на фактическата обстановка. Поспециално, без да е бил задължен, той е предоставил в началото на процедурата обширна информация относно редовните срещи на банките (die Bankengunden) и подробни документи, които, съгласно фактическите констатации на Първоинстанционния съд, са били използвани от Комисията в решението, предмет на спора. Освен това, с отговора си на предявените възражения, жалбоподателят е дал описание на фактите по преписката, което също така, съгласно фактическите констатации на оспорваното съдебно решение, е било използвано от Комисията за решението, предмет на спора.

Изтъква се, че както с оспорваното съдебно решение, така и с решението, предмет на спора не е бил намален размера на глобата въпреки всеобхватното, полезно и доказано сътрудничество на жалбоподателя. Това съставлява неправилно прилагане на съобщението относно сътрудничеството, като така е бил нарушен принципа на равно третиране и на защита на оправданите правни очаквания. Освен това, оспорваното съдебно решение в съображенията относно размера на наложената на жалбоподателя глоба, по отношение на която жалбоподателят не е могъл предварително да изрази становище, е нарушило правото му да бъде изслушан.

(¹) ОВ С 331, стр. 29.